

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 24. december 2014

Kirkedag: Juleaften/A

Tekst: Luk 2,1-14

Salmer:

SK & LL: 94 * 119 * 120 * 104 * 121

Koen gumler på sit høg, æslet holder sin skingre skryden tilbage, fåret lægger sig og tilbyder sin varmende uld, og Josef ser betagende på mor og barn, som de putter sig i halmen og læner sig op ad fårets bløde krop. Mor Maria og barn Jesus – kigger på hinanden og forstår. Forstår, at de hører sammen og hører sammen i en større sammenhæng. Væk og glemt er smerter og skrig og besvær. Nu har glæden og freden indfundet sig.

Det er noget af det smukkeste og største, der sker mellem mennesker, når de små nye mennesker lægger sig i vores favn. Kigger på os og udviser tryghed og lykke med smil i øjne og om mund eller sover den bekymringsløse og fredfyldte søvn på armen. Det tror jeg enhver mor og far, bedsteforældre og oldeforældre vil give mig ret i.

Idyllen i stalden er et familiefoto værd, det er jo som et helt glansbillede. Romantik, lykke og idyl. Ja, dejlig er jorden. Det kimer nu til julefest, det kimer for den høje gæst, han lagdes i et krybberum, Guds engle sang med fryd derom og vi stemmer med i koret: Glade jul, dejlige jul, fred på jord, fryd på jord, Jesusbarnet blandt os bor.

Men det gør det jo ikke. Han bor ikke iblandt os. Han er sendt ud, udenfor, væk fra livet, væk fra fællesskabet og ud i det ensomme, mørke og fremmede. Der er ikke plads i herberget. Man skulle næsten tro, det var en statement om

flygtningepolitikken her i landet. Vi har ikke plads i asylcentre eller modtagecentre, og derfor sender vi hertil komne flygtninge på hotel. Så er der da nogle, der lever godt trods den dalende turisme. Det er jo nærmest komisk set i forhold til juleevangeliet. Da Maria og Josef kom som fremmede til Betlehem var der ikke plads på hotellet, så de blev sendt et andet sted hen. Vi har ikke plads andre steder til de fremmede end på hotellet.

Der er ikke plads. Der er ikke plads på arbejdsmarkedet. Det har da fået noget af en debat i det offentlige og i medierne her på det sidste. For tilsyneladende har vi omtrent lige så mange udlændinge på arbejdsmarkedet, som der er arbejdsledige. Der er kun omkring 25 000 til forskel, hvis økonomiministerens tal holder, og det er jo for den enkelte af disse galt nok, men set i samfundsbilledet er en arbejdsløshed på 25 000 jo ikke meget. Men tilsyneladende er det ikke helt så nemt at løse det problem, som medierne får det til at se ud. Men vi bliver nemt forført af mediernes enkeltsagsbehandling. Følelserne løber af med os, både de medfølede og de harmfulde. Men historien har jo vist os gang på gang, at ophøjer man enkeltsagerne til principper og love, så går det ofte galt, og modsat politikere har journalister ingen ansvar for deres ”sager”. De skal bare have fyldt en sendeflade ud imellem alle madprogrammerne og alle madprogrammerne og alle madprogrammerne. Men debatten blomstrer op – for en tid – og i den tid oplever både udlændinge og arbejdsløse på forskellig vis, at der er fokus på dem, og egentlig har vi ikke plads til nogle af dem. Vi opnår lige nøjagtig at få mennesker henvist til et eller andet sted udenfor – ikke konkret, men mentalt, for retorikken lader ingen tvivl tilbage; men så går gassen af ballonen og vi falder over noget andet at forarges over – og glemt er de andre, de har ikke længere plads i vores bevidsthed.

Et andet debateme, der har optaget mange og mange medier hen over efteråret handler også om manglende plads. Det gælder når forældre ikke længere kan finde plads til hinanden under samme tag og dyne. Nogle gange finder barnet en eller anden form for plads i de ændrede og nye familieforhold. Og julekalenderen *Tidsrejsen* har jo vist os, at det kan gå grueligt galt, hvis børn forsøger at blande sig i dette. Men det skal børn heller ikke, for det er jo ikke børnenes problem eller skyld. Det siger vi tydeligt til dem, alt imens et barn sagde i TV: ”Jamen, hvis det ikke er min skyld, hvorfor skændes de så hele tiden om mig?”

Omkring 1/6 del af Danmarks befolkning lever som singler. Det er rigtig mange, og det er ikke underligt, at der ikke er plads på boligmarkedet. Det er ikke alle singler, der er det frivilligt; det er jo så dog heller ikke alle, der er ulykkelige ved den livsform. For nogle er det en selvvalgt livsstil. Derfor skal vi ikke skære alle over en kam; men der er noget galt, når der er så mange, der har svært ved at finde plads hos hinanden eller til hinanden. Det her er ikke stedet for parterapi. Men jeg vil alligevel have lov at sige, at håber man på den eneste ene, så er man så virkelighedsfjern og urealistisk, at det næsten burde være forbudt at gå løs. Den eneste ene findes ikke. Men som en gammel, klog kone engang sagde: ”Det kan faktisk godt ske, at ham eller hende du får, bliver den eneste ene.” Og så skal du for øvrigt også lige tænke over, at det sker jo også, at du ikke selv ser for køn ud – og dine prutter lugter også.

Egentlig sjovt. Mænd får altid plads til deres prutter – ud med dem. Hvor gør kvinderne af deres? De siver stille og roligt og duftende hen over de andres pladser.

Er vi ved at blive en nation af mennesker, der foræder os i madprogrammer og bliver selvfede i dyrkelsen af os selv i en sådan grad, at der kun er plads til os selv i livet?

Nej ikke her i julen. Da hænger vi glansbilledet af den hellige familie i krybberummet op, og spejler og soler os i dets idylliske glans, og lader fred og fryd drysse ned over os i et guddommeligt skær af hygge og lykke. I julen giver vi Jesusbarnet plads i hjertet og i festens højtid.

Men Jesus kom ikke til jord for at være et glansbillede. Jesus kom ikke for at kæmpe om pladsen med alle de andre julebilleder eller for at feje dem af bordet. Jesus kom ikke for at være sød-suppe-romantik og nostalgi fra vor gamle jul hjemme hos mor, dengang vintrene var koldere og hvide så højt som til skorstenene. Jesus kom ikke for at være julegodten, som vi, så snart julen er ovre skynder os hen i fitnesscentret for at løbe af. Hvad sjovt er der ved at putte et stykke konfekt i munden og straks tænke ”3 mavebøjninger ekstra”, og når man nyder eftersmag og tænker, det var dog en dejlig rødvin, nu skal jeg bare lige have løbet en maraton. Og desværre kommer vi nemt til, når vi skal ud og løbe julen af, også at løbe fra den.

Jesus kom ikke for at tage plads op, så vi ikke selv kan være i livet. Jesus kom for at vise alle os, der knap har plads til os selv, at der er et sted, hvor der er plads.

Han, der ikke var plads til, har plads til os. Han har plads til os i sit barnehjerte. Han har plads til os i sit guddommelige hjerte. Og som vi kan tænke os til, at han der i krybberummet har kigget kærligt og glad på sin mor, således kigger han kærligt og glad på ethvert ansigt, der bøjer sig ind over krybben. Og, som jeg sagde i begyndelsen, at mor Maria og barn Jesus kiggede på hinanden i gensidig forståelse af, at de begge har plads i en anden og større sammenhæng, således er det Guds ønske, at

enhver i disse barneøjne skal se, at det ikke kun gælder Maria, men ethvert menneske, hyrder, som var nogle andre af dem i datidens samfund, der ikke var plads til i det ordentlige samfundsliv; vismænd, der sad på nogle af samfundets fornemmeste pladser, og hver af os.

Det vigtige er ikke her, om vi giver plads til barnet i julen eller plads til Jesus i vore liv. Det vigtigste er, at vi ser, at vi har en plads hos ham. Det vigtigste er, at vi ser, at i dette barn har vi en plads i Guds faderhjerter.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at jeg er blevet farfar til en pige, der nu er lige godt et år. Hun kan faktisk godt li' mig. Jeg får mange smil af hende. Hun kan også godt lide at være hos mig – for det meste. Men der er ingen smil så store, som når hun ser sin mor og far. Hun ved nemlig godt, at der er mange gode pladser i livet; men hendes rigtige plads er hos mor og far. Der har hun hjemme. Jul er højtide og fest for at ethvert menneske har sin rigtige plads et sted, det sted, hvor vi egentlig hører hjemme. Det er hos Jesus. Der var ikke plads til ham – men han har plads til os. Må vi se det og derved få en glædelig jul lige til påske

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!